

Introit: **Pán Ježíš praví: „Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.“ (Matouš 7, 13-14)**

Píseň 451

Modlitba

Čtení: Izajáš 40, 1-11

Píseň 312

Text kázání: Marek 1, 1-8

Milí přátelé, bratři a sestry,

ve středu mi přišel email, ve čtvrtek pak smska. *Večer mezi 18:30-19:30 vám budeme doručovat balík.* Tak to jsem si řekl, to je dobře, Konečně se jednou trefili, když budu doma. Připravím se na to a budu je očekávat. Jenže asi ve dvě odpoledne, v době kdy jsem byl v Olomouci, zazvonil telefon a tam se ozval hlas: *Za 5 minut jsme s balíkem u vás!* Máte podobnou zkušenost s těmito poslíčky a posly? Ano, oni toho mají o adventu opravdu dost a dost. A tak je potřeba i jim požehnat, aby doručili bez nehod vše, co mají a udělali tak radost adresátům. Tu radost nakonec můžu i já sdílet s vámi, neboť balík je zde. A jsou v něm Evangelické kalendáře a Čtení na každý den. Takže i tam jistě uslyšíme poselství naděje. Po bohoslužbách si je můžete koupit.

Proč ale o tom mluvím? V listu Židům 10, 37 je napsáno: **Vždyť už jen ,docela krátký čas, a přijde ten, který má přijít, a neopozdí se.** Můžete si taky myslet, tak jako já, že do večera mám času dost, a nakonec to tu bylo dřív. A tak to může být i s Pánem Ježíšem. Taky si můžeme myslet, že máme dost času se připravit, než Pán Ježíš přijde. A někdo si řekne: „*O tom už tady mluvilo tolik kazatelů, i ten Radek to tady už říká osmý rok a furt nic. Asi je tedy dost času, raději se budu věnovat něčemu důležitějšímu, než mít pořád hlavu v oblacích.*“ Jenže za těch 7 roků jsem už z našeho sboru vyprovodil na věčnost dost členů našeho sboru. Věřím, že mnozí byli připraveni a jsou už v radosti Pánově. Přišel si pro ně. Ale ani nikdo z nás neví, kdy si přijde pro nás. Proto je potřeba být připraven.

Jak být připraven? O tom mluvil Jan Křtitel tehdejšímu lidu. **Posel, který připravoval cestu Králi králů, Pánu Ježíši.** On byl víc než ohlašovatel, který jako by stál na strážní věži a vyhlížel. A najednou zahlédl a zavolal: Už jedou! Seřadte se a začněte hrát. Nikoliv, on vybízel ještě dříve k přípravě a doslova volal: „**Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky!**“ Jan Křtitel zde vlastně aktualizoval, oživil, slova proroka Izajáše: „**Připravte na poušti cestu Hospodinu! Vyrovnejte na pustině silnici pro našeho Boha! Každé údolí ať je vyvýšeno, každá hora a pahorek sníženy. Pahorkatina ať v rovinu se změní a horské hřbety v pláň. I zjeví se Hospodinova sláva a všechno tvorstvo společně spatří, že promluvila Hospodinova ústa.**“ Ta Izajášova slova měla vybízet a povzbudit lid v babylonském zajetí. Což je událost, která se stala víc jak 500 let před působením Pána Ježíše Krista. A byla vyřčena jen několik let před tím, než přijel perský král Kýros. Král, který dobyl Babylon a dal Židům skutečnou svobodu, že se mohli vrátit do své vlasti. O pět kapitol dál je Izajášem Kýros předpovězen jako konkrétní vysvoboditel. A tak se také stalo.

Proč Izajáš použil ale slova o tom, že mu mají Židé **připravit cestu?** Je to vlastně podobenství. Už v tehdejší době bylo celkem běžné, že když měl někam přijet král, tak se opravovali cesty. Lidé tehdy skutečně vyrovnávali terén, stavěli násypy a upravovali cesty pro příchod panovníka. **V antice se běžně při návštěvě panovníka srovnávalo kamení, zarovnávaly hrboly, odstraňovali se překážky, ve svahu se dělaly zářezy, dokonce se i vysušovalo bláto, cesta se i rozšiřovala pro slavnostní průvod a zároveň vedla co nejrovněji, nejkratší cestou. To znamená, že se skutečně i odkoval kopec a údolí se zasypávalo.** Když Izajáš takto mluví ke svému národu ve vyhnanství, tak je nechce povzbudit, aby šli takovou náročnou prací dělat. To by nezvládli a ani by jim to Babyloňané nedovolili. Na to měli jiné lidi, nebo spíše otroky. Židy Babylon využíval jako nádeníky, rolníky, řemeslníky, obchodníky a malé správce. Nicméně tamní Židé určitě dobře znali, když se takové cesty připravovali. Jaký byl kolem toho humbuk. Šrumec. Honem honem, ať se to stihne. Dřív než přijede ta vzácná návštěva. A Izajáš chce své soukmenovce nastavit na to, aby se začali připravovat na vysvobození a návrat do země zaslíbené. Vždyť téměř po 70 ti letech už ani nedoufali, že přijde vysvobození. Mnozí tam už zemřeli a byla tam i nová generace, která byla v Babyloně vlastně zvyklá. A po desítkách let ve vyhnanství si mnoho lidí myslelo, že je Hospodin nadobro opustil, že je nevidí a neslyší a že je to beznadějně. A právě ta výzva **připravte cestu Hospodinu, vyrovnejte na pustině silnici pro našeho Boha,** neboť brzy přijde, ta měla opět probudit jejich víru a naději. Byla to tedy především výzva k přípravě srdce. K narovnání svého vztahu s Bohem. Část Židů uprostřed cizího božstva skutečně trpěla, ale někteří přejímali babylonské zvyky, navštěvovali a oslavovali babylonské svátky a někteří přijímali i domácí modly (Jr 10 a Ez 20). Mnozí tam byli usazeni a nechtěli se ani vracet do rozbité země. Ta Izajášova výzva: **Každé údolí ať je vyvýšeno, každá hora a pahorek sníženy. Pahorkatina ať v rovinu se změní a**

horské hřbety v pláně, byla výzvou odstranit ze svého středu cizí božstva, očistit se od nich a rozbitou cestu ve vztahu k Bohu opravit. Opět se k Němu začít modlit, doufat v Něho a vyhlížet Jej.

A tak to vlastně myslí i Jan Křtitel. Když cituje proroka Izajáše, tak vyzývá lid k pokání: „**Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů.**“ Jak na vás, bratři a sestry, působí slovo pokání? Na mě to slovo dost často působilo hrůzostrašně. Až odpudivě. Co se to po mě chce? Kát se, omlouvat se? Sám sebe zmrskat? Potrestat se? Vzít na sebe žíněné roucho a tvářit se provinile? Bůh, milí přátelé, nestojí o nějaké divadlo z naší strany. Hrát divadlo před Bohem nikomu nepomůže. Kdybychom vystoupení Jana Křtitele četli např. v Matoušově evangeliu, kdy mnozí přicházeli vyznávat s lítostí své hříchy a nechávali se pak pokřtít, tak je tam napsáno toto: **Ale když Jan spatřil, že mnoho farizeů a saduceů přichází ke křtu, řekl jim: „Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, že můžete utéci před nadcházejícím hněvem? Neste tedy ovoce, které ukazuje, že činíte pokání.** Tehdejší kněžská šlechta, která nosila dlouhé řízy, uměla ukazovat lidem, jak zbožně žijí. Uměli se kát. V mnohém případě tak ale činili naoko. Ve svém srdci zůstávali plemenem zmijí. Tedy těmi, kteří jsou pyšní, lstiví a kteří umí uštknout. A proto je Jan vyzývá, aby činili takové pokání a takový obrat ve svém životě, že to na jejich životech a jejich charakterem půjde skutečně vidět! **Že to jejich obrácení prostě ponese ovoce.** Ovšem to samé chce Jan říci dnes i nám. To slovo pokání není jen lítost nad tím, jak bídne žiju. Pokání není skuhrání nad svým životem, jak žijí ve sračkách a stále víc se v tom utápím. Pokání není sebelítost, jaký jsem chudák, a nikdo mi nepomůže. V originálním řeckém překladu je pro slovo pokání použit výraz **metanoia**. Meta znamená změna a noia smýšlení. Jde tedy **o změnu smýšlení**. O vnitřní obrácení, o změnu postoje a způsobu života. Jde tedy o nové pochopení, o změnu hodnot, o změnu mysli a o odvrácení od špatné cesty a vyjití na cestu novou. A proto je zde výzva narovnejte svou cestu. Přestaňte chodit po svých starých vyšlapaných cestách za cizími bohy, odvráťte se od svých babylonských způsobů, od svých zlovyků a vydejte se na cestu novou! A tam, kde je na té nové cestě propast vašeho hříchu, tak kde jste přetrhali dobré vazby a vztahy s Bohem i lidmi, tak svých vin litujte a vyznejte je. A napravte svou cestu! To je jako byste zasypali ta údolí. Ty propasti hříchu a narovnali tak cestu pro příchod Spasitele. A odhrňte, doslova odkopejte všechny ty pahrbky, kamení a překážky, které vám brání jít za Bohem. A zbourejte zdi, které nastavěla vaše pýcha a sobectví. Odstraňte to ze svého středu. A proč to všechno? Když jsme vyzýváni k pokání, k obratu, tak to není jen proto, abychom si uvědomili, jak jsme na tom zle. Pokání nám má otevřít cestu ke svobodě, k radosti. K novému a mnohem lepšímu způsobu života.

Židé v Babyloně byli vyzýváni Izajášem ke změně postojů, aby se v nich probudila víra a naděje. Že vysvobození je už blízko, aby neklesali na mysl. **Jan Křtitel** vyzýval lid, aby jejich pokání bylo opravdové. Opravdové pokání totiž vede k nalezení Božího odpuštění. A tím pádem ke svobodě, k radosti, k naději a k novému životu v Boží přítomnosti. A pokud člověk skutečně přestane chodit po těch vyšlapaných cestách svých zlovyků a špatných návyků a místo toho začne prošlapávat cestičku k Bohu a bude hledat Pána Ježíše, začne si vytvářet nové a dobré návyky, modlitbu, čtení Písma, chození do církve, a začne na dobrých a zbožných návycích pracovat, pak se jeho život nebývalým způsobem začne proměňovat. A tak, milí přátelé, to slovo **pokání, metanoia**, je vlastně něco velmi krásného. Je to jako, když otevřeme bránu k Boží milosti. Otočíme se od pohledu do tmy a vstoupíme tou bránou, dveřmi jménem Ježíš Kristus do přenádherného světa.

Milí přátelé, Izajáš byl poslem naděje lidu ve vyhnanství. Málo se ale ví, že se vrátilo do zaslíbené země pouze 10-20% Židů. Většina se tedy neobrátila a zůstala v Babyloně. Ve svých zvyklostech, uprostřed babylonského božstva. Jan Křtitel byl poslem pokání k novému životu s Kristem. Kolik lidí se tehdy obrátilo a kolik lidí Ježíšem pohrdlo? O tom nemáme žádné ověřené zdroje. Ale co dnes? Co ty a já? Každoroční adventní zvěst je poslem i nám. Pán je blízko! A tak když se vrátím k tomu poslu s balíkem. **Budeš připraven, až přijde Pán? Anebo budeš nezastižen?** I ten letošní advent ti Pán Ježíš posílá po svých poslech balík dobré zprávy. Přijmeš ho? Rozbalíš ho? A povede to u tebe ke změně, anebo zůstaneš u svých starých způsobů? To je jen a jen na tobě, ale Pán ti připravil něco mnohem lepšího. A ty to můžeš i letošní advent zakoušet. Amen. Modlitba píseň 421

Večeře Páně

Slovo poslání: Lukáš 21, 25-28

Požehání: Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětí a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Amen píseň 295